

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ I. T.** a **2/ M. T.**, bývajúcich v P.P., proti odporcovi **T. S.**, bývajúcemu v I., zastúpenému JUDr. Š. B., advokátom so sídlom v B., **o určenie vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 13 C 41/2010, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 4. októbra 2012 sp. zn. 7 Co 51/2012, 7 NcC 6/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolacie konanie v časti, týkajúcej sa dovolania proti výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 4. októbra 2012 sp. zn. 7 Co 51/2012, 7 NcC 6/2012, ktorým bolo rozhodnuté, že Mgr. P. G. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci, **z a s t a v u j e**.

Dovolanie vo zvyšnej časti **o d m i e t a**.

Navrhovateľom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 28. októbra 2011 č.k. 13 C 41/2010-159: a/ určil, že nehnuteľnosť v katastrálnom území P., ktorá je v katastri nehnuteľností vedená na liste vlastníctva č. X. ako dom súpisné číslo X. (ďalej len „dom“) patrí do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľov 1/ a 2/, b/ rozhodol o trovách konania, c/ odporcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Vychádzal z toho, že odporca je v katastri nehnuteľností vedený ako vlastník domu s tým, že ho nadobudol právnym titulom dedenia po svojom otcovi (konanie o dedičstve po poručiťovi V. T. bolo vedené na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. D 40/1999). Výsledkami dokazovania, ktoré bolo vykonané výpoveďami svedkov (E. K., J. B., H. T., G. T., G. K.) a listinnými dôkazmi (výpisom z katastra nehnuteľností, osvedčením o dedičstve, rozhodnutím o pridelení súpisného čísla, potvrdením obce P.), mal súd prvého stupňa preukázané, že stavba, pôvodným vlastníkom ktorej bol odporcov otec,

bola zbúraná a na jej mieste postavili navrhovatelia dom. Výstavbou domu bola vytvorená nová vec v právnom zmysle, ktorá sa stala predmetom ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov (R 65/1958, R 16/1983). Odporcov otec teda v čase svojej smrti dom nevlastnil, preto dom ani nemal byť považovaný za predmet konania o dedičstve po ňom. Z týchto dôvodov dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh bol podaný opodstatnene. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania podľa ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a položky č. 1a Sadzobníka, ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Nitre rozsudkom zo 4. októbra 2012 sp. zn. 7 Co 51/2012, 7 NcC 6/2012: I. rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil a v časti týkajúcej sa povinnosti odporcu zaplatiť náhradu trov konania a súdny poplatok zrušil, II. rozhodol, že sudca Okresného súdu Nové Zámky Mgr. P. G. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na priebeh a výsledky konania na okresnom súde a konštatoval, že súd prvého stupňa zistil v postačujúcom rozsahu rozhodujúce skutkové okolnosti a svoje zistenia aj správne právne posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na výsledky dokazovania vykonaného výpoved'ami svedkov, ktorí potvrdili, že dom postavili navrhovatelia; podľa jeho názoru výpoveď jedinej svedkyne tvrdiacej opak (G. K.) nemá takú dôkaznú silu, aby poprela ich jednoznačné tvrdenia. V časti o trovách konania a o súdnom poplatku súd napadnuté rozhodnutie zrušil vzhľadom na jeho nepreskúmateľnosť (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Pokiaľ odporca v odvolaní vzniesol voči sudcovi Mgr. P. G. námietku zaujatosti a tvrdil, že otec namietaného sudcu je priateľom právnej zástupkyne navrhovateľov, krajský súd ako súd nadriadený (§ 16 O.s.p.) poukázal jednak na ustanovenia § 14 ods. 1 a § 15a ods. 1 O.s.p., jednak na vyjadrenie samotného sudcu (ktorý poprel, že by mal vzťah k veci alebo účastníkom konania) a uviedol, že predmetné, iba subjektívne tvrdenie odporcu, nie je spôsobilé vyvolať pochybnosti o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu.

Proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Nitre podal odporca dovolanie, v ktorom namietol, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p., napadnuté „rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2

písm. d/ O.s.p.)“ . Tvrdenie navrhovateľov, že postavili dom, označil za nepravdivé, podvodné a účelové. Súd prvého stupňa ho „nepripustil na pojednávaní ani k slovu, aby sa mohol vyjadrovať a neustále umožňoval vyjadrovať sa iba navrhovateľom a ich rodine“ . Dodal, že „iba jednu svedkyňu súd úmyselne nebral do úvahy, že ona má vedomosť o tom, že môj otec svoj vlastnícky podiel bratovi, teda navrhovateľovi v skutočnosti finančne aj vyrovnal. Takéto pravdivé tvrdenia svedkyne a skutočný stav teda nebral súd do úvahy (čo už nehrá do scenára konania vedeného sudcu a samozrejme ani navrhovateľom v snahe zmocniť sa môjho majetku)“ . Doslovne tiež uviedol, že „medzičasom som bol informovaný o tom, aby som vedel, že konajúci sudca je osobne zaujatý voči mojej osobe a presne ma aj oboznámili aj o tom, z akého dôvodu je v skutočnosti predpojatý“ . Súd prvého stupňa v konaní, ktoré nasledovalo po zrušení jeho v poradí prvého rozsudku, úmyselne nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu a opätovne rozhodol svojvoľne, pričom akceptoval klamstvá navrhovateľov a krivé výpovede svedkov. Na tomto základe dovolateľ vyslovil počudovanie nad „povážlivo unáhlene vydaným“ rozhodnutím odvolacieho súdu. Odporca nepoprel, že navrhovatelia sú vlastníkami stavby, ktorú postavili (podľa názoru odporcu na úplne inom pozemku), nesúhlasil ale s tým, že ich stavba je totožná s domom, ktorý bol predmetom tohto konania. Aj v dovolaní uviedol, že konajúci sudca je proti nemu osobne zaujatý. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a tiež ním potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa žiadal zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Navrhovatelia sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie v celom rozsahu smeruje proti rozhodnutiu, preskúmanie ktorého patrí do funkčnej príslušnosti najvyššieho súdu.

1. V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V zmysle tohto ustanovenia môže účastník konania napadnúť dovolaním iba právoplatné rozhodnutia „odvolacieho“ súdu. Odvolacím súdom je krajský súd, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu (§ 10 ods. 1 O.s.p.) a najvyšší súd, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O.s.p.).

Pokiaľ ide o tú časť dovolania odporcu, ktorou napadol výrok II. rozsudku Krajského súdu v Nitre (o nevyhlásení sudcu), je ňou napadnuté rozhodnutie, ktorým tento krajský súd rozhodoval nie ako súd odvolací (nekonal v zmysle § 201 a nasl. O.s.p.), ale ako súd nadriadený Okresnému súdu Nové Zámky (konal v zmysle § 14 a nasl. O.s.p.). Touto časťou dovolania je teda napadnuté rozhodnutie iného než odvolacieho súdu; takéto rozhodnutie nie je spôsobilým predmetom dovolania.

Keďže dovolanie môže byť podané len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu iného než odvolacieho súdu. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci patriacej do právomoci súdov je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, so zreteľom na ktorý súd konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Najvyšší súd preto konanie o tejto časti dovolania odporcu zastavil.

2. V ďalšom najvyšší súd skúmal, či dovolanie odporcu vo zvyšnej časti smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovolanie odporcu v tejto časti smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť tejto časti dovolania odporcu z uvedených ustanovení nevyplýva.

2.1. So zreteľom na vyššie uvedené by táto časť dovolania odporcu mohlo byť procesne prípustná, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo

vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

2.2. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť tejto časti dovolania odporcu preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

2.3. Odporca v dovolaní uviedol, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napríklad práva zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci a k vykonanému dokazovaniu, podávať návrhy).

Dovolateľ procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. videl v tom, že „súd prvého stupňa ho nepripustil na pojednávaní ani k slovu, aby sa mohol vyjadrovať a neustále umožňoval vyjadrovať sa iba navrhovateľom a ich rodine“. Obsah spisu však nedáva podklad pre toto konštatovanie. Odporcovi (jeho právnomu zástupcovi) bol vytvorený primeraný priestor na jeho vyjadrenie tak na pojednávaní uskutočnenom na súde prvého stupňa 15. marca 2010 (viď zápisnicu založenú v spise na č.l. 54 až 56), ako aj na pojednávaní 1. decembra 2012 (viď zápisnicu na č.l. 79 a 80 spisu) a napokon aj na pojednávaní 17. januára 2011 (viď zápisnicu na č.l. 89 až 92 spisu).

Dovolanie v uvedenej časti nasvedčuje tomu, že odporca namieta odňatie jeho možnosti pred súdom konať tiež postupom súdov v procese vykonávania dokazovania, hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania, uplatnenia dôkazného bremena a dôsledkov jeho neunesenia. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011).

Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten – ktorý dôkaz) môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000).

Ak súdy v niektorom smere prípadne aj založili svoje rozhodnutia na nesprávnom posúdení dôkazného bremena, vytýkaná okolnosť v zmysle rozhodovacej praxe najvyššieho súdu nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011 a 5 Cdo 24/2012). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde teda o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 18/2011, 2 Cdo 39/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012).

Odporcom uvádzaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie – viď § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním

sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

2.4. Odporca aj v dovolaní zotrval na tom, že v prípade Mgr. P. Garaja, sudcu Okresného súdu Nové Zámky, boli dané dôvody vylučujúce sudcu z prejednávania a rozhodovania veci (§ 14 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd v konaní o uvedenej časti dovolania odporcu preto skúmal, či na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. g/ O.s.p.

Najvyšší súd už v rozhodnutí, ktoré bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikované pod R 59/1997, uviedol, že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne.

Dovolací súd pri skúmaní opodstatnenosti tejto námietky odporcu vzal na zreteľ, že sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Účelom ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednaní veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou určitý právne významný vzťah sudcu, a to buď k veci (o takýto vzťah ide vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k účastníkom konania (o taký vzťah ide napríklad vtedy, ak sudca má určitý osobný, priateľský alebo iný vzťah so zreteľom na ktorý možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti) a napokon k zástupcom účastníkov konania. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov (§ 14 ods. 1 O.s.p.), ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo.

V danom prípade obsah spisu nenasvedčuje o existencii žiadnej skutočnosti, ktorá by mohla viesť k záveru o opodstatnenosti navrhovateľovej námietky zaujatosti vznesenej voči sudcovi súdu prvého stupňa.

V prejednávanej veci odporca nenamietol existenciu vzťahu sudcu k prejednávanej veci, ale ani k účastníkom konania. Zo spôsobu odôvodnenia námietky zaujatosti vyplýva, že za základ možnej neobjektívnosti sudcu považoval nanajvýš vzťah jeho otca k právnej zástupkyňi navrhovateľov. Ním namietaný vzťah má byť teda podľa jeho názoru (len) sprostredkovaný ďalším vzťahom. Takýto (len) „údajný“ a (len) „sprostredkovaný“ vzťah nezakladá pochybnosti o zaujatosti namietaného sudcu, a preto ani nemôže byť považovaný za dôvod pre vylúčenie sudcu v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru o neopodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v preskúmvanej veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

3. Pokiaľ odporca v tej časti dovolania, ktorá smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, tvrdí, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže odporca uvedený dovolací dôvod uplatnil v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté rozhodnutie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

4. Vzhľadom na to, že prípustnosť tej časti dovolania, ktorá smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, z ustanovení § 238 a § 237 O.s.p. nemožno vyvodiť, dospel najvyšší súd

k záveru, že jeho opravný prostriedok je v tejto časti procesne neprípustný. Dovolací súd preto dovolanie odporcu v tejto časti odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Dovolateľ z procesného hľadiska zaviniť, že sa dovolacie konanie muselo zastaviť v časti, ktorou napadol rozhodnutie nadriadeného súdu (§ 16 ods. 1 O.s.p.) a vznikla mu povinnosť nahradiť navrhovateľom trovy tohto konania. V konaní o dovolaní (v jeho zvyšnej časti) vzniklo procesne úspešným navrhovateľom právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal navrhovateľom náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. mája 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková